

Habos László

Kézfogás

Bulányi Györgynek

Fehér oltár körül vörös kor volt,
amikor lángra lobbant a Bokor.
Ötvenévnnyi hatalomtól elnyomás
mennyit ér mondd meg, ma egy kézfogás?

Örök a Hang, amely benned szól,
örök az Ige, amit tolmácsolsz.
Gondolataid – hegyről kiáltott szó,
kötetekbe gépelt kincs a KIO-d.

Köszönöm Neked „Bulányi-mester”,
hogy vasra vereten is hirdetted a Mestert.
Őt, akit Munkácsy vászonra festett,
aki zárkamba is elkísért engem.

Nekem öröm veled a kézfogás!
Tudom, hogy a Mester mosolyog ránk.
Két kezed fogja közre jobb kezemet,
s hála érzése önti el szívemet.

ÉS TANÍTVÁNNYÁ LETT A MESTER...

Úgy tűnt, mintha kissé eltávolodott volna az íróasztal. A keményfából készült nehéz bútor nem mozdult el a helyéről. Az asztal mögött székére nehezedett tiszt jegyzeteinek olvasásába merült. Az asztali lámpa fénye az asztalon tornyosodott iratkupacot világította meg. A gondterhelt fej látványa már nem ébresztett érzéseket a terem közepére helyezett székre ültetett fogolyban. A tiszt egy újabb papirost húzott maga elé, és az íróasztalon könyöklő bal kezének ökle elernyedett az erőteljes szorításból, melyben a töltőtollát tartotta. Az író-eszköz időközben átkerült a másik tenyérbe és szorgosan munkához látott. A tiszt folyamatosan írt, fel sem nézett. Az elmúlt napok

éjszakákba nyúló kihallgatásai alatt nem fogott tollat a kezébe. Akkor folyamatosan járkált a teremben, mi-közben az asztali lámpa fénye a letartóztatott arcába világított. A székre ültetett férfi a szemét ért erős fénytől nem tudta igazán jól megfigyelni faggatója arcvonásait. Ezúttal a pillanat adta alkalmat megragadva tekintett az íróasztal mögött szorgoskodó tisztre. Barna haja volt, de a homloka fölötti részről már régen elvesztette az egykor volt göndör fürtöket. Homlokráncai alatt dús szemöldöke tűnt fel a fényben. Erős nyaka nehezen mozgott az inggallérban. A fogva tartott nyugodtan ült helyén. Elzsibbadt a lábfeje, de nem akarta megmozdítani a lábát. Nem akarta megtörni a rövidnek ígérkezett nyugalmat. A másnapra gondolt, a vasárnapra. Visszagondolt az elmúlt hét utolsó napjára, amikor valamiért nem ráncigálták elő cellájából. Az Úr napját így lehetőségeihez képest méltón megünnepelte. A tisztre pillantott, aki továbbra is rendületlenül írt. A páter lehuntya szemét, és gondolataiba merült. Az önmagának tartandó szentmiséjének prédikációján törte a fejét. A tanítványról elmélkedett a tanítványról, akinek sorsa nem lehet különb a mesterénél. Jó pillanatban nyitotta ki szemét. Alig, hogy hálát mondott magában a lámpa fénye ismét reá fókuszált. A tiszt feje most talán még nagyobb lett, ahogy felegyenesedett asztala mögül. A fogoly elé lépett, és a tehetetlen düh formálta orgánummal szólt: – Kicsoda maga Bulányi mester? – majd kidagadtak nyakán az erek, miközben újra ordította, de ezúttal lassan szótagolva: – Ki-cso-da? A páter lassan, méltósággal emelte meg kissé addig mélyen lehajtott fejét. Tekintete nem érte el a tiszt arcát. A mozdulat megállt. A tiszt várta a fej emelkedését. Várta, mivel úgy vélte, hogy kérdésére a fogva tartott végre válaszolni fog. A lelassult mozdulat dühítette. Idegesen harapta meg ajka szélét. A szerzetes feje valamivel feljebb emelkedett, de még mindig nem eléggé. A tiszt derékből kissé meghajolt, és mint felbőszült bika, meredt szemekkel kereste a fogoly tekintetét. A páter feje folytatta lassú emelkedését, s egyre feljebb emelkedett. A tekintet elhagyta a bikaszemeket, és feljebb és feljebb haladt a fehérre meszelt mennyezet irányába. A tiszt kiegyenesedett, s dühtől zavarossá vált szeme találkozott a fogoly szelíd tekintetével. – Ki a fene maga?! – kiáltotta meredt szemekkel. – Kicsoda maga, kicsoda maga... Jézus tanítványa?! – ordította, s miközben az önmagát felbőszített tiszt, mint partra vetett hal levegőért kapkodott, a szerzetes fáradt, de nyugodt hangja hasított a hirtelen lett csendbe: – Maga mondta!